

Stanisław Krakowski, *80 lat przemyskiego harcerstwa*, „Pogranicze” 1991, nr 26, s. 5

EUGENIUSZ ŻŁOTNICKI (1876–1940)

Pochodził z Bilki Szlacheckiej w powiecie lwowskim. Egzamin dojrzałości złożył z wyróżnieniem w Seminarium Nauczycielskim w Samborze w 1898 r. Już w okresie nauki został członkiem Polskiego Towarzystwa Gimnastycznego „SOKÓŁ” i idei sokolej pozostał wierny przez całe życie.

W Przemyślu uczył gimnastyki w seminariach nauczycielskich i gimnazjach. Ukończył kurs gimnastyki „szwedzkiej” w Zagrzebiu i Lwowie. Przez długie lata (1900–1915, 1922–1925) pełnił funkcję nauczelnika gniazda sokolego w Przemyślu.

Od zarania dziejów harcerstwa „całym sercem przyłgnał do sprawy”, za co (bez skutku) strofował go zarząd „Sokoła” – taką opinię o nim wystawił B. Lisowski. Żłotnicki był organizatorem pobytu Andrzeja Małkowskiego w Przemyślu, który 12 listopada 1911 r. wygłosił dla 180 osób odczyt o skautingu. Współdziałał Żłotnicki w organizowaniu sokolich drużyn skautowych w Przemyślu. Znalazły one oparcie w „Sokole”, gdzie miały do swej dyspozycji pomieszczenia oraz sprzęt do ćwiczeń fizycznych i musztry wojskowej.

Podczas I wojny światowej Żłotnicki, zmobilizowany do armii austriackiej, brał udział w obronie twierdzy przemyskiej, a po jej kapitulacji – od 1915 do 1921 r. - przebywał w niewoli w Taszkiencie, gdzie pracował jako nauczyciel i kierował polską szkołą.

Po powrocie podjął pracę w Szkole Powszechnej im. Konarskiego i aktywnie włączył się w działalność

związkową nauczycieli. W 1931 r. został prezesem Związku Nauczycielstwa Polskiego w Przemyślu... Aresztowany przez NKWD, zakończył życie we Lwowie 21 lipca 1940 r. (?). O dacie jego śmierci zawiadomił rodzinę Ludowy Komisariat Spraw Wewnętrznych USRR.